

притѣснявани и отъ настулавшите отъ камъ азовските равнини новите сѣплеменници на сѣщитѣ хунни, т. е. отъ угрите. Появява са силниятъ князь Кувратъ, който и сполучилъ да отхвърли аварското иго. Тутакси послѣ това бѣлгарете възобновяватъ своето сѣмление презъ Дунавътъ, и въ втората половина на VII вѣкъ една доста голѣма частъ отъ тѣхъ са поселява въ Мизия и въ Тракия, дѣто тя и намира нѣкои свои сѣплеменници, които успѣле да са заселатъ тамъ по-рано, а така сѣщо и нѣкои други славянски родове, които, както са види, биле твърде слаби, за да са противатъ на такова едно силно наводнение. Слѣдователно това време е било оная епоха, въ която бѣлгарскиятъ народъ са е утвърдилъ окончателно въ южната страна на Дунавътъ; а по-напредъ тоя народъ е живѣлъ дълго време на неговата сѣверна страна и испроваждалъ е своите дружини въ Мизия, въ Паннония, въ Илирикъ, даже и отвѣдъ Адриатическо море. Послѣ отиванieto на бѣлгарете на западъ слѣдъ смъртъта на Куврата легандата свѣзва и подпаданието на тѣхните прикаспийски сѣплеменници подъ властѣта на хазарете. Но ние знаемъ, че бѣлгарететургурите, спорѣдъ извѣстието на Менаандра, още въ втората половина на VI вѣкъ сѣ подпаднале подъ властѣта на турците, които послѣ това сѣ са нарѣкле хазаре. Въ разказътъ на Теофана ние трѣба да обърнемъ особено внимание на това, че дѣлбата на Батбая „и до днешниятъ день плаща данокъ на хазарете“ (ние казваме дѣлбата на Батбая, а не самъ Батбай,